

uvéstí auto v předešlý stav anebo poskytnouti postačující peníz k pořízení opravy auta a zda tento průtah žalované strany činí ji zodpovědnou za škodu průtahem tím žalobci způsobenou a to zcela nebo z části, a zda snad nestihá i žalobce samého zavinění (§§ 1295, 1304 obč. zák.). Procesní soud, jenž dal se vésti úvahou, že schází příčinná souvislost mezi zaviněním šoféra Karla N-a a skutečností, že žalobce nemohl po dobu pěti měsíců prováděti výdělečnou činnost, pokud se týče, že nemá peněz na opravu auta a že proto není opodstatněn žalobní nárok na náhradu dalšího ušlého výdělku, nezabýval se s těmito otázkami, nevzal na přetřes skutkové okolnosti žalobcem tvrzené a nabídnuté důkazy provedl jen částečně, čímž se stalo, že jednání v tomto směru zůstalo neúplným. Seznal-li odvolací soud tuto vadu a nepokládá-li věc ohledně náhrady ušlého výdělku na dobu dalších pěti měsíců v uvedeném směru za zralou k novému jednání a rozhodnutí procesnímu soudu, nelze v tom spatřiti nesprávné právní posouzení věci. Nelze odvolací soud donutiti k tomu, by vydal rozhodnutí na nedostatečném proň skutkovém ději.

Zbývá ještě námitka, že nebylo přičítati šoféru Karlu N-ovi hrubé zavinění a že v důsledku toho žalovaná strana neměla býti uznána povinnou ze škody. Leč tato námitka jest naprosto bezpředmětná. Jak nižší soudy, tak strany přehlížejí, že tu vůbec nejde o náhradu ušlého zisku, nýbrž o náhradu pozitivní škody, to jest náhradu ušlého výdělku a nezáleží tedy na tom, zda lze spatřiti v jednání šoféra Karla N-a zavinění hrubé, či zavinění mírnějšího stupně, když žalobce nedomáhá se než náhrady této způsobené škody. Z té však jest žalovaný práv podle ustanovení § 8 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Čís. 7821.

Nebyl-li v rozvrhovém řízení tomu, kdož byl s odporem poukázán na pořad práva, upírán nedostatek oprávnění k odporu, a poukaz odporovatele na pořad práva nabyl právní moci, nelze již v napotomním odporovém sporu uplatňovati nedostatek aktivního oprávnění odporovatele ku sporu.

(Rozh. ze dne 1. března 1928, R I 54/28.)

V rozvrhovém řízení nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost byli žalobci s odporem proti příkázání pohledávek poukázáni na pořad práva. Žalobu jich procesní soud prvního státního soudu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Soud odvolací nemůže sdíleti právní názor prvního soudce, na jehož základě žalobu zamítl. Podle § 213 ex. ř. při rozvrhu nejvyššího podání pozdější hypotekární věřitel může podat odpor proti tomu, by bylo přihlíženo k pohledávce předcházejícího hypotekárního věřitele, též co do výše požadované jistiny a vedlejších poplatků. Podle §§ 231, 232 a 233 ex. ř. jest o odporu rozhodnuto rozsudkem, kterýžto rozsudek účinkuje též proti povinnému. Podle názoru odvolacího soudu

není pochyby, že se odpor může zakládati též na skutečnosti, že pohledávka předcházejícího hypotekárního věřitele byla úplně nebo částečně zaplacená nebo zanikla jiným způsobem na př. plněním na místě zaplacení podle § 1414 obč. zák. Opačný názor napadeným rozsudkem zastávaný nemá opory ani v zákoně ani v literatuře. V komentáři dra Neumanna o exekučním řádu 1909, 1910 na str. 603 jest vysloven názor, že strany podle § 213 ex. ř. oprávněné z příčiny rozvrhu nejvyššího podání mohou použití všech právních prostředků, které příslušely povinnému. První soudce důsledkem mylného svého názoru nezjistil ani nevzal na přetřes skutkové okolnosti, které k rozřešení sporu jsou rozhodny, pročť soud odvolací rozsudek podle § 496 čís. 3 c. ř. s. zrušil a věc vrátil procesnímu soudu k projednání a novému rozhodnutí. Žalobci v novém jednání budou museti dokázati, že pohledávka žalovaných, pokud ji žalobci odporují, zanikla zaplacením nebo jiným způsobem, jak žalobci v odporu tvrdili. Bude proto nutno zjistiti, které pohledávky manželům L-ovým vzešly proti manželům P-ovým, kterou úhradu manželé L-ovi obdrželi. Otázku, zda úhradou touto zaplacená byla pohledávka manželů L-ových v pozemkové knize zapsaná, jest řešiti podle §§ 1414, 1415 a 1416 obč. zák. Podle §§ 1422, 1423, 1358 obč. zák. dluh může býti zaplacen též osobou třetí za podmínek zákonem vytčených. V souzeném případě jde pouze o to, zda pohledávka hypotekárním právem zástavním zjištěná zanikla, čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs, správně rekurs týká se přiznání aktivní legitimace odvolacím soudem žalobcům ve sporu, který tito na základě poukazu rozvrhového usnesení, by nastoupili pořad práva, zahájili za účelem vyřízení odporu, vzneseného při rozvrhovém jednání proti pohledávce žalovaných. Rekurs není opodstatněn. Měli-li obžalovaní za to, že žalobci nejsou, jak v rekursu dovozují, k odporu proti jejich pohledávce, ježto v něm uplatňují zaplacení pohledávky, oprávnění, protože jen dlužník jest povolán namítati zaplacení, bylo na nich, by při rozvrhovém soudu nedostatek oprávnění nynějších žalobců k odporu uplatňovali, neboť také oprávnění k odporu jest předmětem jednání při rozvrhu a jest též o něm v rozvrhovém usnesení rozhodnuto (srovnei rozh. ze dne 13. dubna 1915 Rv I 197/15 Z Bl. 407/15.) Neučinili-li tak rekurenti při rozvrhovém roku a ani se nebránili proti rozpočetnímu usnesení co se týče poukazu nynějších žalobců s jich odporem na pořad práva, čímž bylo rozhodnuto již o jejich oprávnění k odporu a k případné žalobě, nelze již, ježto onen poukaz nabytí moci práva, v zahájeném sporu nedostatek aktivní legitimace žalobců uplatňovati.

Čís. 7822.

Při přerušení sporu podle zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. dlužno posuzovati přípustnost rekursu podle všeobecných předpisů §§ 514 a 528 c. ř. s., nikoliv podle § 192, druhý odstavce, c. ř. s.